

Ти не зупинилася перед знаком «Stop». Пролетіла у своїй куртці зі штучного хутра, у навушниках. Щойно скінчився дощ, і невдовзі піде знову. Понад горішніми гілками платанів та антенами юрбилися шпаки в попелястому повітрі, сповнюючи його пір'ям і цвіріньканням, їхні плями мигтіли, коли пташки збивалися в купу, не завдаючи шкоди одна одній, потім розпростували крила й розліталися, збираючись на новий виток. Унизу люди тримали над головою газети чи просто руки, затуляючись від граду з їхнього посліду, що сипався горохом з неба та скупчувався на асфальті разом з опалим мокрим листям; його солодкавий і гнітючий запах панував довкіл, і перехожі поспішали проминути цю місцину.

Ти виїхала з кінця вулички, летіла до перехрестя. Тобі це майже вдалося, і водій у тій машині майже ухилився від тебе. Але на асфальті була багнюка — масний послід від шпачиних зграй. Колеса ковзнули, ледь-ледь, проте цього вистачило, щоб зачепити твій моторолер. Ти підлетіла до пташок і впала просто в їхній послід, і разом з тобою впав твій рюкзак з наклейками. Два твої зошити опинилися на краю хідника, у калюжі з чорною водою. Шолом покотився по дорозі, наче порожня голова, бо ти його не застєбнула. До тебе одразу ж хтось підбіг. Ти лежала з розплющеними очима, зашмценим багнюкою ротом. Асфальт увійшов тобі в шкіру, наставивши цяточок на щоках, як у неголеного чоловіка. Музика увірвалася, навушники сповзли під волосся. Чоловік

Інтубація — введення спеціальних трубок у просвіт гортани, трахеї і бронхів з метою відновлення й поліпшення прохідності дихальних шляхів. (Тут

не поснішала. Ти завмерла, як поранена пташка.
 Ілотім «швіака» з увімкненими сиренами об'їжджала
 інші машини. Вони притискалися до хімічної оторожі,
 а «швіака» заїхала просто на набережжю, тим часом факон
 із фізіологічним розчином талітрався над твоєю головою,
 являсь рука то стискала, то відтискала бакитний бавон шту-
 чої вентиляції легенів, щоб закачати тобі повітря. У при-
 мальному покої реанімації «швіакої» натиснула тобі
 палець між нижньою щелепою та під'язиковою кісткою,
 у бокове місце. Твоє тіло відрагувало надто слабко. Вона
 взяла марлеві тампони й витрива кров, що збігала з чола. По-
 двивалася на твої зіниці, нерухомі й асиметричні. Дихання
 було нерегулярним. Вони вставили тобі в рота опофаринге-
 альний повітропровід, щоб відстати запалий язик. Звідати ви-
 брали кров, гуарон, савіз і один зуб. На палець тобі прищипали
 калісою шварсоксиметр, щоб заміряти рівень насиченості
 крові киснем; твій оксигемоглобін був дуже низьким: тільки
 вісімдесят п'ять відсотків. Тоді тобі зробили інтубацію. Ла-

з артівки кинув дверцята навстіж і підійшов до тебе, поди-
 вився на твоє відкрите чоло й поліз у кипінню по мобільний
 телефон, та він випав у нього з рук. Якийсь хаотичний підняв
 телефон, саме він і викликав «швіакку». Тим часом рух тран-
 спорту зупинився. Ця машина стала поперець коалі, і трамвай
 не міг проїхати. Боді вийшов, багато мовей повиходило
 й пішло до тебе. Люди, яких ти ніколи не бачила, обмалювали
 тебе поглядами. Сабкий стотін донісся з твоїх губ, на яких
 виступила рожева піна, а ти знепритомніла. Рух транспорту
 був напруженим, і через це «швіака» спіннялася. Та ти вже

рингоскоп ковзнув тобі в рот своїм льодяним світлом. Увійшов санітар, штовхаючи перед собою пристрій для кардіомоніторингу, вставив штепсель, та апарат не увімкнувся. Він штурхнув його, легенько штурхнув, і монітор запрацював. Тобі задержали майку й до грудей притиснули присоски з електродами. Тобі довелося трішки зачекати, оскільки зал комп'ютерної томографії не був вільним, потім тебе доправили в камеру опромінювання. Травма була у скроневій ділянці. З-за скляної перегородки реаніматолог попросила радіолога зробити ще знімки, більш наближені. Вони побачили глибину та поширення гематоми поза церебральною паренхімою. Гематома від зворотного удару, якщо вона була, залишилася поза полем зору. Але тобі не впорснули у вену контрастну рідину, побоялися ниркових ускладнень. Негайно зателефонували на четвертий поверх, щоб там підготували операційну.

Реаніматолог запитала:

— Хто сьогодні чергує в нейрохірургії?

Тебе почали готувати. Санітарка повільно роздягала тебе, розрізаючи одяг ножицями. Вони не знали, як сповістити твоїх близьких. Сподівалися знайти у твоїх речах якийсь документ, та в тебе його не було. Був твій рюкзак, там знайшли твій щоденник. Реаніматолог прочитала ім'я, а потім прізвище. Вона зупинилася на прізвищі й лише трохи згодом повернулася до імені. Її кинуло в жар, їй забракло повітря і стало важко дихати, неначе клубок у горлі застряг. Тоді вона навіть забула про свою криваву роль, подивилася на твоє обличчя, як звичайна жінка. Вдивлялася у твої опухлі контури з надією прогнати цю жахливу думку. Але ти дуже схожа на мене, і Ада, лікарка-реаніматолог, не могла цього не помітити. Санітарка повільно голила тобі голову, твоє волосся падало на підлогу. Ада простягнула руку по чергове каштанове пасмо.

— Обережно, обережно, — прошепотіла вона. Вона пішла до реанімації, до чергового нейрохірурга: — Там дівчинка, яку щойно привезли...

— Та ти ж без маски. Ходімо звідси.

Вони покинули цей асептичний блок, куди не допускали родичів, де хворі лежать голі поряд з апаратами штучного дихання, і разом повернулися туди, де тебе готувала санітарка. Нейрохірург подивився на електрокардіограму в моніторі та на кров'яний тиск.

— У неї низький тиск, — сказав він. — Ви виключили пошкодження огруддя чи очеревини?

Потім він подивився на тебе, побіжно. Швидким рухом пальців він підняв тобі повіки.

— То що? — запитала Ада.

— В операційній готові? — звернувся він до санітарки.

— Готуються.

Ада повторила знову:

— Тобі не здається, що вона схожа на нього?

Нейрохірург повернувся й підніс томографічний знімок до світла, що падало з вікна:

— Гематома розповзлася між мозком і твердою мозковою оболонкою...

Ада стиснула руки й запитала ще голосніше:

— Вона схожа на нього, правда ж?

— Можливо, навіть міжоболонкова...

На вулиці дощило. Ада пройшла коридором, що з'єднує приймальний pokій з відділенням загальної терапії, притиснувши схрещені руки, у сорочці з половинним рукавом, тихо ступаючи в зелених гумових сабо. Вона не поїхала до хірургії ліфтом, піднялася пішки. Їй потрібно було рухатися, щось робити. Я знаю її вже двадцять п'ять років. Перш ніж одружитися, я навіть недовго залицявся до неї десь на